

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. S. D.**, narozený dne
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2022, č. j. KRPA-288926-38/ČJ-2021-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení jeho zajištění za účelem správního vyhoštění o dalších 60 dnů.
2. Žalobce namítá, že žalovaný pochybil ohledně zkoumání rodinných vazeb, jestliže žalobce uvedl, že má na území ČR svého biologického syna, který bydlí ve společné domácnosti se Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

svou matkou. Žalovaný měl směřovat otázky ke zjištění jejich vztahu a vazeb. Žalovaný v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nehodnotil nejlepší zájem dítěte.

3. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
4. Provázaností mezi rozhodnutím o zajištění a rozhodnutím o prodloužení zajištění se již ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 330/2018-30, body 19 až 22 odůvodnění, které obsahují judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v označených rozhodnutích konstatoval, že v rozhodnutí o prodloužení zajištění není třeba detailně opakovat veškeré okolnosti a postačí stručné shrnutí, neboť cizinec je s obsahem spisového materiálu detailně seznámen. To platí za situace, kdy nedojde ke změně skutkových okolností případu (rozsudek č. j. 1 As 90/2011-124). Obdobně je toto uvedeno v rozsudku NSS č.j. 1 Azs 94/2017-26. Dále NSS uvedl, že *rozhodnutí o prodloužení zajištění, ve kterém žalovaný rozhoduje o dalším trvání zajištění, není pouze rozhodnutím, které „upravuje dobu zajištění“, jak uvádí krajské soudy. I v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění je žalovaný povinen vypořádat se s otázkou, zda podmínky zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců trvají. Ačkoliv není v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 90/2011-124 nezbytně nutné „okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat“, jelikož „cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen“, a tudíž „postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn“, je nutné se zabývat posouzením, zda nedošlo ke změně skutkových okolností, které by byly relevantní pro posouzení trvání důvodů zajištění, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců či pro možnost realizovat správní vyhoštění. Ostatně povinnost „zkoumat, zda důvody zajištění trvají“, má žalovaný podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců „po celou dobu zajištění cizince“, nikoliv pouze v okamžiku, kdy se o zajištění rozhoduje. Podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno po zániku důvodů pro zajištění. Trváním důvodů zajištění by se proto měl žalovaný zabývat i při rozhodování o prodloužení zajištění.*
5. Při výsledku účastníka správního řízení dne 2. 11. 2021 žalobce správnímu orgánu sdělil, že bydlí v Liberci nad čínskou restaurací, ve které pracuje, přesnou adresu neuvedl. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, ani osobu, vůči které by měl vyživovací povinnost, ani nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. Konstatoval, že nemá stálé bydliště v České republice a také nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, prostředky na obživu a bydlení má našetřené. Nechtěl nikoho vyrozumět o svém zajištění a chtěl vycestovat dobrovolně. Je rozvedený a má jednoho syna, který žije se svojí matkou. Ve Vietnamu žalobce bydlí se svými rodiči a se svou rodinou je v kontaktu.
6. O žalobě proti prvotnímu zajištění již rozhodl zdejší soud rozsudkem č. j. 13 A 43/2021 – 30, kde ke shodné žalobní námitce uvedl : *že z pohovoru ze dne 2. 11. 2021 jasně vyplynulo, že na území České republiky nemá žalobce žádné příbuzné, ani osobu, vůči které by měl vyživovací povinnost. Proto je zcela namístě závěr žalovaného, že zajištění je vhodným a přiměřeným*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

opatřením. Ze správního spisu plyne, že veškeré příbuzenské vazby žalobce jsou na území Vietnamu. Rodný list syna žalobce, který je přílohou žaloby, sice prokazuje, že se tento narodil v České republice, avšak nijak neprokazuje, že na zdejším území i nadále žije spolu se svou matkou. Žalovaný i soud tedy museli vyjít ze skutečností, které sám žalobce uvedl v pohovu a to, že na území České republiky nemá žádné příbuzné.

7. Z rodného listu syna žalobce vyplývá, že se narodil v ČR a jeho matkou je osoba původem z Vietnamu. Jakkoli nelze vyloučit, že žalobce při podání vysvětlení nedostatečně pochopil pojem vyživovací povinnosti, uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné. O srozumitelnosti takové otázky není sporu, vlastní dítě je vnímáno jako „osoba příbuzná“ v každé části světa. Tvzení žaloby o tom, že žalobce uvedl, že má na území ČR syna, je v rozporu s obsahem správního spisu. Nyní takto v žalobě uvádí, aniž by uvedl adresu syna, přičemž řízení o žalobě není pokračováním správního řízení, nýbrž přezkumem již správního řízení proběhlého. Ve správním řízení nevznikla pochybnost o skutkovém zjištění dle tvrzení žalobce, že se zde nenalézají osoby v příbuzenském vztahu se žalobcem, tedy ani jeho nezl. syn, proto nebyl důvod, aby se žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění zabýval zásahem do rodinného života žalobce ve smyslu ochrany práv nezl. dítěte.
8. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitku důvodnou, proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
9. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem

V Praze dne 28. 2. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.